

ביצד הרגל פרק שני בבא קמא

כ.

עין משפט
נר מצוה

לב א מ״ פ״ג מהלכות
 מקץ ממון הלכה ח
 סמך עשין ק״ט ט״ע ח״מ
 ב ס״א סוף ה׳
לג ב מ״ט ח״מ סוף ה׳ הלכה י
 ועי׳ צ״מ ש״הארץ
 ט״ע״ע שם סוף ה׳
לד ד מ״ט ח״מ סוף ה׳ הלכה ד
 ועיין בהשגות ובזמ״מ
 ט״ע״ע שם סוף י׳
לה ה ס״ע צ״מ צ״מ:
לו ו מ״ט ח״מ סוף ה׳ הלכה א
 ט״ע״ע שם סוף ב׳
לז ז ח״ט מ״ט שם הלכה
 ב ג א ט״ע שם
 ט״ע ח״מ

רבינו חננאל (המשפּט)
 דר' דודא לא איפשטא,
 דינע חקין דיקון חמני'.
 אכל כסות אד כלים
 משלם חצי נזק. חלקו רב
 חתומאל סביפא דמתני'
 רקנתא אכל ברשות הורא
 פטור. רב אמ' אכולה,
 פירות ירקות כסות וכלים
 פטור דינע שור, חכמה
 הרבים פטור. מאי טעמ',
 כי זה שהניח כליו וקסותו
 בראש הרשות שניה, אלא
 דבר בני אדם להגותם
 בדרךם. באת ההבמה
 ושנית ואכלתן שלא דרך
 המותן, פטורה. ורשומאל
 אמ' אף כי שור וגלג סוף
 ברש' הרבי' אלא בפירות
 ירקותן שני דרין, אלא
 אכלה כסות וכלים כקון
 יינעין ליה שהוא שינו
 וחובי ברשות הורא.
 ורשומאל פ' בשמאלא ל' וכל
 עוד אלא ר' יוחנן קאי
 בותחא. ורבינו דרש לקיש
 אף, אכר, ברצו חזון וק'
 אבל בשתי פרות ברש'
 הרבי' אחת ברבוצה ואחת
 חתומאל ביטעם חתומאל
 ברבוצה פטורה, רבועה
 במבועה חיובי, קיימ'
 לן כותיה, דהא ר' יוחנן
 מודה ליה ומפשיט, סתם
 אלא תרע אשכחתי

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
 בְּרִישׁוֹ הָרִבִּי, וּמִצִּחוֹ
 וְהוֹמִית אֶת אֹמֵר שִׁנְיָה,
 שִׁכְנוֹ לֹא יִנְיָ שִׁנְיָה.
 בְּהֵמָּה לֹא אוֹרְחָה לִּמְרַבֵּץ
 בְּרִישׁוֹת הָרִבִּי. רַבֵּץ וּמִי,
 חֲדָשׁ בְּתָרָא, מִחִיב אֵם
 בְּמִיעוּט מֵהֵלְכֵת בְּרִבְצוּהָ
 דְּרַבְּעִין לִמְרִיר לִקְמָן.
 וְכִינֵי וְאֵם דְּתָתַּם מִשְׁלֵתָּ
 מֵה שִׁנְתָּהּ. וְכֵמָּה, רַבָּה
 אֵם דְּמִי עֵמִיר. תְּנִיא
 וְחֻתְהִי, רַבֵּץ שְׁמַעְתָּ אֵם
 אֵינָה מִשְׁלֵת אֵם דְּמִי
 עֵמִיר בְּלִבָּהּ. רַבָּה אֵם
 עֵמִיר שְׁעוּרִין בִּזְלוּ. תְּנִיא
 חֻתְהָ כִּינֵד מִשְׁלֵתָּ מֵה
 שִׁנְתָּה, אֵתְלָה קָב וּבִרְסֵי
 אֵם אֹמֵר תְּנִיא מִדִּיחֵס
 אֵלָּא אֵם אֵם כֵּמָּה אִדָּם
 רֹצֵחַ הֲלֹאִיל לִבְהֵמָה אֵם
 רַבֵּץ הָרִיאוּ לֵה אֵם עֵפִי
 שְׁמַעְתָּ רִגִּיל, לִפְרִיץ אֵלֶּה
 חֲדָשִׁי בְּרַב עֵר אֵלֶּה
 פְּטוֹר. יִירוּשְׁלַי מֵאֵם
 אֵתְלָה שְׁעוּרִין מִשְׁכִּין
 חֲבֹל. (וְכִין הָעִנְיָ) וְכִינֵי
 דְּתִנֵּינִי כְּתָרְתִּי, וְרַבָּה
 מֵה שְׁלֹרְבָה, אֵם לֵה
 חֻתְהָ. הֵא אֵם לֵה
 רַב חֲסָדָא לִימֵי לֹא הוּת
 מִן בְּנֵי בִּירוּשָׁלַי, וְדִבְרִין
 שְׁטוּטִין לֵה חֲצֵר לֵה
 קִימֵי לֵה אֲגֻרָא וְנִבְרָא לֵה

מִתְגַּלְגַּל מהו. פ"ה דמספקא ליה אי צתר אכליה אוליין ואי
צתר לקיחה וקשה דלקמן (דף כא:) גבי כלב שנטל
מחררה והלך לגדיש פשיטא לן ^(א) דאי אכליה בגדיש דעלמא דפטור ועוד
דלשון מתגלגל לא משמע הכי ונראה לר"י כגון דקיימי פירות
ברשות הניזק ומגלגלי ואחו לרשות
הרבים דאי לאו שדבמה מעבדנן
צפיה ואכלנן סא היה סופן להניח
ברשות הרבים וקמבעיא ליה אי
חשיבי כמנוחים ברשות הרבים או
לאו וקאמר ת"ש משוי מקלמו צפנים
כו' מחי לאו צמגלגל דאזרחיה
דמילתא כך היא במקלמו מצפנים
ומקלמו מצפון וקמיין אכלה צפנים
חייבת אע"פ שסופו להמגלגל בחזק
אס לא שאכלנן ואכלה בחזק פטורה
תנא אגב רישא דמילתא דפשיטא
היא חייבת על מה שצפנים חייבת
פירוש על מה שראוי להיות צפנים
שאין סופו להמגלגל בחזק חייבת
ואיבעית אימא דפתילה דאפססתא
שעליה ארזכים וסד"א חזול צתר רוב
עלה צפנים או בחזק:

דמי כגון דקיימא
וקא מתגלגל ואתי
מאי ת"ש דתני רבי
ומקצתו בחוץ אכלה
חוץ פטורה מאי לאו
מא אכלה על מה
שבתה שבתה פטורה
רבי חייא בפתיחה
ת וכו' אהייא אמר
א כל המושנה ובא
שמואל אמר ולא שנו
כסות וכלים חייבת
להו ואזדא ריש לקיש
לקיש שתי פרות
בבוצה ואחת מהלכת
ה פטורה רבנא

ויוחנן אמר לא שנו אלא פירות וירקות אבל כסות
 יווחנן אמר ליה דריש לקיש אפילו בשתי פרות לא
 שקבדי אינשי דמנחי גלימי ומתפחי אבל בהמה לא
 שלמות [וכו']^א: וכמה רבה אמר דמי עמיר רבא אמר
 יא כוותיה דרבה תניא כוותיה דרבא תניא כוותיה
 דרחי אמר אין משלמת^ב אלא דמי עמיר כלבד תניא
 ת משלמת מה שנהנית^ג כיצד אכלה קב או קביים
 יהן אלא^ד ואומדן כמה אדם רוצה להאכיל לבהמתו
 אינו רגיל^ה לפיכך אכלה חמין או דבר הרע לה פטורה
 חמא^ו לא הוית גבן באורתא^ז בתחומא דאיבעיא לן
 י מילי מעלייתא א"ל הדר בחצר חבירו שלא מדעתו
 ו אין צריך היכי דמי אילימא בחצר דלא קיימא לאגרא
 זה לא נהנה וזה לא חסר אלא בחצר דקיימא לאגרא
 נהנה וזה חסר לא צריכא בחצר דלא קיימא לאגרא
 אי מצי אמר ליה מאי חסרתיך או דלמא מצי אמר

שערינן בדבר הראוי לה: אכלה חטים או כל דבר הרע לה.
שמוכל לבל. ל"א בתחומא צבית המדרש. ראשון שמעתי: ה"ג
הנה וזה לא חסר. דלא עביד למיגר זה שדר באתה חזר אינו
אחר: זה לא נהנה. דהא שכיחי ליה בתים בתנסי: וזה לא חסר.
לשכור בית אחר: וזה חסר. דחזרו קיימא להשכיר והוה מוגר
גנה וזה לא חסר: מאי חסרינן. הא בלאו הכי לא מוגרת:
הא

וההוא ברחא. עז: צקופא. שקפא וכלה על זוארה שאין דרכה צבך ותולדה דקרן הוא וחיבת חזי נוק קאמר: כגון דקיימא עמיר וצדמה צדמות הרצים ומגלגלת ואחי מרשות היחיד לרשות הרצים: מאי: צמר אכילה אזלינן ופטורה או צמר דשקלה

No commercial use allowed.

ההוא ברחא דחזא לים סליק אכלה לליפתא רבא אליפתא ואדנא כיון דאורחיה למיכ לשרובי ולמסלק א

בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים וּפְשָׁעֵם
גְּבִי חֲבֵרְתָּה חִיבַת מִשְׁכָּן
כַּחצֵר הַנִּזְק דְּמִי לִי
קוּפְתוֹ מוּפְשֶׁלֶת לֹא
וּאֲכָלָה מִמֶּנּוּ חִיבַת
יֶחֱכֵא נָמִי בְּקוּפְצַת וְהוּא
דְּאָמַר רַבִּי אוֹשְׁעִיא
הִלְכָה וּאֲכָלָה פְטוּרָדֵר
מֵאִי שְׁנֵא הִלְכָה דֵּא
אוֹרְחִיהּ הוּא אָמַר רַבִּי
מִתְגַּלְגַּל יְמָהוּ הִיכִי
עֲמִיר בְּרִשּׁוֹת הַיִּחִיד
מִרְשׁוֹת הַיִּחִיד לְרָה"ל
חֵיָא מִשׁוּי מִקְצָתוֹ בְּפִי
בְּפִנִּים חִיבַת אֲכָלָה
מִתְגַּלְגַּל וְאִתִּי לֹא
שִׁבְּפִנִּים חִיבַת עַל
אִיבְעִית אִימָא כִּי קָא

אחילי הארץ צמחיה איז לא מגגלע
ליה: פטילה. על סם דארדך הוא
קרי ליה פמלה: אכולסו. הא דקמי
מתנינן צרה"ר פטורה אכולסו קאי
ואפילו אכסות וכלים דשניי הוה
ומולדה דקרן: כל המסנה. כגון זה
שהניח כסותו וכליו צרה"ר: וצא אחר
ושניה בו. כגון זו שאכלתו: בעטה
מהלכס צרבוט פטורה. ואף על גב
דצרה"ר חייבת הכא פטורה דכל
המסנה כגון זו שצרה צרה"ר וצא
אחר כו': מספחי. עומדין לפוש:
צמחה לאו אורחה. לרצון: דמי עמיר.
שסא אכלה שעורין כדי שצמחה
אחינו משלם לו אלא דמיס שהיה צריך
ליתן בקשין ובתנן להאכילה דלמר
ליה אי אפשר להאכילה שעורין אלא
קשין ובתנן: דמי שעורין בוזל. כפי
שהיה צריך ליקח שעורין למאכלה אם
היה רוצה להאכילה שעורין ולא יתן
לו כשער שבזק דלמא איהו לא
מאכיל לה שעורין אלא בוזל יתן
כדאמרין צפרק מי שמת (ב"ב קמ"ו):
וכל זוחא חשיב צרברע דנקי דהיינו
שני. שלמי הדמים: אע"פ שאינו
ריגול. להאכילה שעורין אלא
עמיר משלם לו דמי שעורין כפי מה

שאלה: האם יש צורך להגדיר את המושג "מחלוקת" בצורה ברורה יותר? לדוגמה, האם יש צורך להגדיר את המושג "מחלוקת" בצורה ברורה יותר?

[illegible]

גליון הש"ס
גמ' לא הוית גבן
באורתא. זכמים דף ז
ט"ז

הגהות הגר"א
[א] תוס' ד"ה זה אין כו'
 אפי' בחזר כו'. נ"צ חזל
 הרי"ף ושא"פ כתבו דכה"ג
 חייב וערא"ש:

מוסף רש"י
בעטה מהלכת ברברצה
פטורה. דלא היה לה
לכיון צה"ר וכל המסנה
ובא אחר ושניה זו פטור
(לקמן כד:). בתחומא.
במי מדרשות שלהן בטרון
התמסו היה כדי שישלכו בלא
שם בשבח מן העיירות
שמסביב (רשב"ם ב"ב נא.).

רבינו חננאל
ההוא ברחא, פ"י אל
הו"ה שיער עיני, דהוא
לפתא אפומא דלפתא
סרך סליק אכל ללפתא
ותריבה, דלפתא חייבה רבא
לתורה נוק שלם. מאי
שטמ', כיון דארווחה לוכל
ארווח ארווח נמי לסורי
לומסק. אמ' אילפא
במה ברשות הרבים,
פסטה צאורה ואכלה מעל
מא' חבורה חייבה. אמר
שטמ', גבי חבורה חצור
הזק זמי. אלא מסיעא
הו"ה. ונדרתא אמר
ר' הושעיה במה ברשות
הרבים, חלכו ואכלה
הרבה, דארווחה הוא וכן
ברשות הרבים חייבה.
עמדה ואכלה, חייבה.
ותריבה רבא בקצות
ואוכלת מקום גבה
שאני חצור
הרבים חייבה
לוכל כשיהו מלכת,
וכיון שלא משהו בעלה
קצעה ואכלה [חייבת].
אבל אם היה נמוך,
עמדה ואכלה שטמ'.
דהיינו ארווח. חצור
מתגלגל מזה, נקון
דקאי ברשות היחיד וכן
מתגלגל ארבעה היחיד ואם
הרבים קצעה היחיד ואם
הרבים לרשות אולין פטור
או בטר הויקא חייב.
מקצת דהני ר' חייא משי
מקצתא כפניו ומקצתו
בחזק כו'. ודחי לה
ומתריצין לה הכי מאי
על מה שבפניו חייבה
איעצומה כפחיתא דאיהו.
אלטאור כפניו ודחי.

(א) עי' לקמן דף לז. דכתב רבינו ויש אומרים כיון דרצא צתרא הוא הלכתא כוותיה.